

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 157/2019
28.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Угљеше Миљковића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Угљеше Миљковића, адвоката Милоша Војновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.47/17 од 28.03.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 537/18 од 15.11.2018.године, у седници већа одржаној 28.02.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Угљеше Миљковића, адвоката Милоша Војновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.47/17 од 28.03.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 537/18 од 15.11.2018. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К.бр.47/17 од 28.03.2018. године, окривљени Угљеша Миљковић, окривљени Иван Антић, окривљени Ненад Миљковић и окривљени Никола Стојковић, оглашени су кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ и осуђени и то: окривљени Угљеша Миљковић и окривљени Никола Стојковић на казне затвора у трајању од по 3 (три) године, у које им се урачунава и време проведено у пртвору од 09.10.2009. године до 24.12.2010. године, а окривљени Иван Антић и окривљени Ненад Миљковић на казне затвора у трајању од по 4 (четири) године, у које казне им је урачунато и време проведено у притвору, а како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом према окривљенима Ивану Антићу и Ненаду Миљковићу изречена је и мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, ближе описана у изреци првостепене пресуде. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, на тај начин што је окривљени

Угљеша Миљковић, обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду заједно са осталим окривљенима, солидарно износ од 10.560,00 динара, сходно члану 264. став 1. ЗКП, као и да на име судског паушала плати износ од 20.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, сходно члану 261. став 2. тачка 9) и члана 262. став 3. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 537/18 од 15.11.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и бранилаца окривљених Угљеше Миљковића, Ивана Антића, Ненада Миљковића и Николе Стојковића и пресуда Вишег суда у Нишу К.бр.47/17 од 28.03.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног Угљеше Миљковића, адвокат Милош Војновић због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи, на тај начин што ће ослободити од оптужбе окривљеног Угљешу Миљковића да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Угљеше Миљковића, адвоката Милоша Војновића, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац у захтеву истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона, јер сматра да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, јер у радњама окривљеног нема субјективних елемената бића наведеног кривичног дела, односно „нема намере окривљеног да ради продаје преноси опојну дрогу“, као и саизвршилаштва (члан 33. КЗ), јер код окривљеног није постојала свест о заједничком деловању.

Одредбом члана 246. став 1. ЗКП је прописано да ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају, или ко ради продаје купује, држи или преноси, или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казниће се затвором од три до дванаест година.

Одредбом члана 33. Кривичног законика прописано је да ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да окривљени Угљеша Миљковић, заједно са осталим окривљенима, учествовао у радњи извршења са умишљајем заједнички тако што је са окривљеним Николом постигао договор да преношење дроге обаве његовим мотором, за шта би добио новчану накнаду, да би окривљени Угљеша и Никола после договора са Иваном и преузимањем новца, мотоциклом кренули у правцу Прешева, након чега су се састали у близини скретања за Врањску Бању са окр. Ненадом и по доласку у Прешево од НН лица преузео пакет од алуминијумске фолије у коме се налазила смеша хероина у укупној нето маси од 499,1 грама, који пакет је окр. Угљеша ставио у појас и кренуо према Нишу, на који начин су окривљени заједничким учествовањем у радњи извршења, неовлашћено ради продаје купили ближе означену количину опојне дроге хероин и неовлашћено преносили исту, а када су дошли до наплатне рампе код Дољевца полицијски службеници су зауставили најпре окривљеног Угљешу код кога је пронађен пакет са опојном дрогом, при чему су сви окривљени били свесни свог дела, да исто врше заједнички, да је исто забрањено и хтели су извршење кривичног дела.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредаба, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом извршио наведено кривично дело, за које је и оглашен кривим првостепеном пресудом, а која је потврђена другостепеном пресудом.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости се указује и да су побијане пресуде донете уз повреду одредбе члана 16. ЗКП, јер је прекршено правило *in dubio pro reo*, а које правило се мора поштовати у свим кривичним поступцима.

Поред тога у захтеву бранилац износи и сопствену анализу и оцену одбрана окривљених, као и изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да изведеним доказима није утврђено, односно доказано постојање умишљаја окривљеног да ради продаје преноси опојну дрогу, као и свест окривљеног да у извршењу кривичног дела заједнички учествује са осталом тројицом саокривљених.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, те на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, изводи закључак у погледу постојања кривичног дела.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, није

предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16. ЗКП, као ни због погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић